LACUL PĂSĂRII WANDOO

MARCEL LUCA

CU PUŢIN înainte de ivirea zorilor, forfota din interiorul bazei aeriene de la Ohopoho păru să se diminueze. Autocisternele lungi, fantomatice în culorile lor de camuflaj, se desprindeau una cîte una de prizele de alimentare ale elicopterelor de asalt şi transport şi, purtate de diesel-urile ce bîzîiau surd, coborau pe rampele adăposturilor subterane.

În aerul rece pluteau aromele dulcege ale mlaştinilor aflate spre sud, în valea Stanley, pe care oamenii adunaţi pe platoul de apel de lîngă pista numărul doi le combăteau îngreţoşaţi aspirînd fumul aspru al ţigărilor. Exclamaţii şi înjurături rostite în mai multe limbi erau înăbuşite de tropăitul bocancilor grei.

Măturînd cu farurile ierburile cenuşii, incerte, o maşină de teren se apropia dinspre capătul benzii betonate. Se auziră comenzi scurte, la care, ridicîndu-şi armele de pe jos şi potrivindu-şi cu iuţeală accesoriile echipamentului, cei trei sute de bărbaţi încremeniră în cele din urmă în rînduri verzui, compacte.

Jeep-ul frînă brusc şi parcă lansat de forţa inerţială a smuciturii. **Hiena,** teribilul colonel Schröeder, sări peste portieră cu o uşurinţă de necrezut pentru un individ atît de solid şi îndesat.

Aproape concomitent cu urletul sacadat al maiorului Layton, care ordona prezentarea onorului la comandant, colonelul chemă ofiţerii şi subofiţerii la el, pentru a le preciza detaliile de ultimă oră ale misiunii.

MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, privea distrat prin plafonul transparent al carlingii sclipitoarele constelaţii ale cerului austral. Îşi plecă ochii spre dreapta: copilotul său, Ludwig, studia concentrat orarul de zbor şi frunzărea cu nervozitate hărţile de navigaţie.

— Ei, ce spui de ideea bossului? rosti în cele din urmă Mac-Gregor, în engleză. Cînd o fi să-l cureţe în sfîrşit vreun glonţ comunist, o să se grăbească singur spre Iad, cu gîndul să-l fenteze pe Lucifer şi să-i ia locul! He, he, he! rîse el încîntat de propria-i glumă.

— De ce rîzi? tresări copilotul. Avea o faţă de adolescent, prelungă, cu ochi albaştri în care tălăzuiau undele întunecate ale unor tainice nelinişti.

— He, he! Mi-l imaginam pe Schröeder-**Hiena** conducînd iadul în urma unui puci militari... Şi-apoi... Ha, ha!... Şi-apoi, declarînd Raiul spaţiul său vital!

Celălalt se enervă:

— Ia ascultă! Ai ceva cu noi, germanii, ca naţiune? Ce-i tot dai cu spaţiul vital?!...

— Hai, nu fi copil! Doar ştii că n-am prejudecăţi din astea, zise scoţianul împăciuitor. Că la o adică, pentru o primă de periculozitate extremă, plătită în dolari şi nu în ranzi sud-africani, depusă corect în Elveţia, mă şi văd lovind primul cu o bazooka în poarta Sfîntului Petru... Meditam doar la ideea asta, care e în exclusivitate a **Hienei,** de a arunca în aer barajul natural dintre lacul Wandoo şi valea aceea ocrotită de junglă unde e dispersată tabăra coloraţilor... Dar ce ai?! Parcă ţi-ar părea rău că după şase raiduri fără rezultat îi băgăm în sfîrşit la apă şi încă la propriu...

— Nu!... Nu mă gîndeam la asta, răspunse copilotul, fluturîndu-şi o mînă a nepăsare. Mi-am amintit însă de o veche legendă angoleză referitoare la acest lac Wandoo...

— Se trezeşte în tine Herr Doktor Ludwig Repka, universitarul de la Heidelberg! exclamă oarecum iritat MacGregor. Mă rog, care-i povestea?

Ludwig îi cercetă o clipă, cu dispreţ prea puţin ascuns, faţa pistruiată de roşcovan rotofei şi cam mărginit. Îl ştia superstiţios şi o ocazie ca asta nu trebuia să-i scape:

— Dacă n-aş fi schimbat fără voia mea cariera universitară pentru cinstea de a conduce hîrbul ăsta, le-aş fi vorbit poate studenţilor mei despre cele trei mari state care existau în sud-vestul Africii prin secolul XV: Congo, Lunda şi Gola-an-Dango...

— Ei, pe dracu?! făcu celălalt neîncrezător. Erau negrii ăştia bantu capabili de aşa ceva?

— Mai mult decît atît: aveau o civilizaţie cu adevărat înfloritoare, iar portughezilor le-a trebuit mai bine de o sută de ani pentru a înfrînge rezistenţa lor organizată...

— Mda, rezistă ei şi-acum şi încă destul de bine! Ce-i însă cu legenda aia?

Ludwig Repka strivi cu dosul palmei un ţînţar uriaş care zumzăia înnebunit deasupra cadranului fosforescent al busolei giromagnetice.

— Zona în centrul căreia se află lacul şi valea Wandoo, este o regiune subecuatorială, împădurită, o cetate naturală inexpugnabilă. Cu toate aces-

tea, ambiţioşi, portughezii se străduiau neîncetat să pătrundă pînă acolo, dar toate expediţiile piereau aproape fără urmă.

— Chiar aşa?

— Legenda, care e foarte răspîndită printre angolezi, susţine că atunci cînd unităţile portugheze ajungeau epuizate în preajma lacului, din el se ridica o mare pasăre albă care le nimicea fără cruţare...

— Eh, poveşti! Cine dracu mai crede în pasărea Rok, cea cu dinţii de oţel? se hlizi fără prea multă convingere MacGregor.

— Adevărul e că uneori mai scăpa cu viaţă cîte un militar, sau cîte un călugăr, dar erau atît de zdruncinaţi la minte, încît relatările lor erau socotite ca manifestarea unei boli psihice specifice acelor locuri. Cu toţii susţineau că văzuseră pasărea înălţîndu-se, iar în faţa slavei ei, spadele şi lăncile, platoşele şi muschetele se prefăceau în pulbere fumegîndă...

MacGregor asculta fascinat, cu pleoapa ochiului stîng umflată, zbătîndu-se uşor.

— Mai ştii de ce vrăjitorii sînt în stare negrii ăştia?! Uite, îmi povestea un tip cam trăsnit, într-un bar din Windhoek...

Brusc, apelul controlorului de zbor îi readuse în prezent. Şi-au acoperit dintr-o mişcare urechile cu monstruoasele căşti antifon, degetele, abile, apăsau butoane, conectau circuite, anclanşau sclipirea măruntă şi colorată a luminiţelor de control, rosteau cu voce metalică în interfoane cifre şi cuvinte magice ce trezeau la viaţă unealta lor de război.

MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, porni motoarele, apoi se aplecă spre stînga pentru a privi şirul lung de oameni care, cu spatele încovoiat, asurziţi de zgomot şi înfioraţi de aerul rece dislocat de palele dublelor elice de sustentaţie, urcau anonimi, unul cîte unul, în pîntecul vibrînd al aparatului.

*

Încadraţi riguros în formaţie, MacGregor şi Ludwig Repka se aflau la mai puţin de cinci kilometri de obiectiv, cînd observară simultan apariţia la cîteva grade mai spre vest a şase bireactoare Buccaneer MK 50 desfăşurate pentru atac.

— Începe dansul! rosti rînjind MacGregor, cu ochii la cele şaisprezece bombe de cîte patru sute cincizeci de kilograme, pe care fiecare avion le purta acroşate sub aripi.

Lacul Wandoo sclipea ca o bijuterie verzuie, înconjurat de masa vegetală informă a junglei. În numai cîteva secunde însă, latura sa dinspre nord-est părea un vulcan în erupţie.

Caruselul înfricoşător al morţii înaripate dură mai puţin de trei minute. Gata de intervenţie în situaţia existenţei unui punct de foc al inamicului, unităţile de desant executau perfect sincronizate elipse prelungi la o sută de metri înălţime. În preajma lor, ca nişte cîini de pază, patru dintre teribilele elicoptere de asalt **Cobra** vegheau şi ele gata pentru intervenţie.

„Acţiunea a reuşit!" transmise prin radio, în afrikaans, vocea hîrîită a colonelului Schröeder. „Executaţi operaţiunea **Sisal!".** Urma cercetarea văii inundate şi nimicirea supravieţuitorilor.

Unul cîte unul, conform unui grafic riguros, aparatele luau cap compas spre nord-est. Jos, valurile de fum violaceu, de praf şi mîl dezintegrat în fracţiuni microscopice, care acopereau ca un giulgiu luciul rănit al apei, începură să se destrame.

Învolburate, apele se năpusteau spre poarta deschisă de curînd, tot mai largă sub forţa năpraznică a viiturii.

Din cel de-al treilea elicopter de desant, ce patrula singur acum în latura sudică a lacului, MacGregor şi Ludwig Repka priveau prin lentilele cu filtre speciale ale ochelarilor lor de zbor fundul mîlos, împestriţat de verdele murdar al vegetaţiei de baltă.

Ca un trăsnet din senin, glasul **Hienei** plezni în membranele căştilor.

— Mein Gott! Ce-o fi asta? Numai ruşii... Natürlich! Numai ruşii...

— Ce spune? întrebă peste umăr MacGregor.

Abia atunci realiză copilotul că Schröeder vorbise în germană, renunţînd pentru prima dată din cîte ştia el la afrikaans, limba patriei sale de adopţiune.

— Dracu' ştie despre ce ruşi bolboroseşte, îi răspunse derutat scoţianului.

Aproape imediat, glasul dintotdeauna al **Hienei** reveni tunător în căşti:

— Apel general! Operaţiunea **Sisal** se suspendă şi toate unităţile se regrupează deasupra fostului baraj natural! Misiune: neutralizarea unei baze imense de rachete, cel mai probabil instalată de sovietici. Consemnul de suspendare a acţiunii în curs: **Cuende!** Apel general!...

Virînd strîns, MacGregor se îndreptă spre centrul fostului lac Wandoo şi acolo zăriră înălţîndu-se graţios profilul neîndoielnic al unei rachete de un alb strălucitor, cu baza celor trei planuri de direcţie acoperită încă parţial de

ape învolburate. Spre vest, într-un elicopter de asalt, suspendat la vreo două sute de metri înălţime, colonelul Schröeder îi aştepta. Ludwig comandă deschiderea panourilor laterale blindate şi aproape imediat aparatul trepidă în ritmul mitralierei grele mînuite de soldaţii din pîntecul său. După cîteva secunde, din lansatoarele laterale ale **Cobrei** porniră simultan două rachete aer-sol, marcîndu-şi culoarul de trecere cu jeturi turbionare de fum alburiu.

Din momentul acela, copilotul avu impresia că timpul se dilată. Întîi văzu cum fuzeele argintii îşi încetinesc parcă zborul, întîmpinate din vîrful rachetei atacate de un lung şir de globuri străvezii, ce străluceau în soare aidoma baloanelor de săpun cu care se jucase în copilărie. Apoi, zveltele bombe zburătoare se făcură nevăzute, acolo, la jumătatea drumului lor, pînă unde vîrstaseră văzduhul cu prelungite cozi de cometă.

— E pasărea Wandoo! E pasărea ta răzbunătoare! urlă MacGregor şi mîinile sale se crispau pe manşă. Dar Ludwig nu-i răspunse, căci clipa cea lungă nu se terminase: din vîrful sidefiu al păsării nefaste porniseră pe un fir nevăzut alte şiruri de bule străvezii, tot mai mari şi mai transparente pe măsură ce înaintau, stopînd în înaltul cerului aparatul de zbor al **Hienei.** Şi cei doi văzură din nou cu groază cum şi acesta se dezagregă, cum din punctul acela de impact se desprind şi cad în poziţii nefireşti patru trupuri omeneşti şi alveola sclipitoare a carlingii.

În acel moment, sosi şi peste ei duhul globular al păsării lacului Wandoo. Cu uluire, dar şi cu ciudată detaşare, Ludwig simţi întîi cum puntea de metal ce-i lega dantura se pulverizează în particule fine ca de nisip marin, după care văzu cum structura metalică a carcasei aparatului se destramă, simţind în acelaşi timp cum alunecă în gol.

Înălţimea mică de zece-cincisprezece metri îi salvase pe cei mai mulţi dintre oamenii aflaţi la bordul elicopterului de desant şi totuşi, la malul lacului ajunseră numai ei doi, MacGregor şi Ludwig Repka, după o luptă disperată de a străbate prin capcanele fundului mlăştinos, ascuns într-un strat de apă în care vegetaţia punea bariere de netrecut. Ceilalţi se înecaseră probabil alunecînd în depresiuni ascunse sau epuizaţi de flămîndele lipitori ce colcăiau în mîlul răvăşit de viitură.

Stăteam amîndoi culcaţi pe spate pe povîrnişul malului înalt, la cîţiva paşi numai de răsuflarea umedă a pădurii veşnic verzi. În cele din urmă, după ce lansă cu glas răguşit un lung pomelnic de înjurături în dialectul clanului său, MacGregor se sculă în picioare şi, aplecîndu-se, scutură

destul de puternic umărul copilotului.

— Să plecăm, Ludwig... Tîrfa aia de Pasăre Rok ne mai poate face vreo figură. S-o ștergem, dracului!

Trezit din letargie, Ludwig se sculă în capul oaselor. Se priviră cu spaimă, fiecare dintre ei fiind oglinda fidelă a celuilalt. Din echipament rămăsese o mînă de zdrenţe acoperite de o crustă, parţial uscată, de mîl pestilenţial şi alge gelatinoase. Bocancii nu mai aveau catarame sau crampoane metalice şi era o minune că nu-i pierduseră din picioare. Braţele, pieptul, pulpele mai ales, erau pline de urmele vineţii însîngerate, lăsate de ventuzele lipitorilor.

— Să-i dăm bătaie! rosti în cele din urmă Ludwig, întorcîndu-se ca un automat şi pornind primul, clătinîndu-se, spre zidul vertical al junglei.

Abia făcură cîţiva paşi şi o vibraţie neobişnuită a aerului îi opri în loc. Întorcînd capetele şi ridicînd ochii, văzură înălţîndu-se încet marea pasăre albă a lacului Wandoo.

Nici flăcări, nici aburi fierbinţi, nici urlet de motoare reactive în forţaj, ci doar o insolită structură geometrică suspendată în tării. Se oprise la nu prea mare înălţime şi cei doi priveau cu uluire cum albul său perlat începe să pîlpîie parcă intermitent, topindu-se tot mai mult în transparentă. Un ţiuit ciudat, de înaltă frecvenţă, începu să le chinuie timpanele şi o ameţeală uşoară îi pătrundea, insinuantă.

În cele din urmă, cu o ultimă revenire în spectrul vizibil, pasărea lacului Wandoo dispăru cu desăvîrşire.

*

Pentru cei doi bărbaţi, zilele şi nopţile ce urmară îşi pierdură şirul firesc. Se tîrau ca două fiare rănite, înfometaţi şi însîngeraţi, prin pădurea nesfîrşită, coborînd mereu spre sud, pîndind noaptea la marginea satelor înşirate de-a lungul rîurilor pentru a fura orice putea astîmpăra cît de cît foamea. Pătrunzînd în savană, păşeau împleticit pe solul pietros, printre tufărişurile spinoase ce le vezicau epiderma chinuită, ocolind cu teamă craalurile înconjurate cu palisade înalte ale negrilor bantu, apoi, mai mult tîrîndu-se, ajunseră în nordul deşertului Namib.

Şi cînd într-o dimineaţă se treziră înfrigurați, după ce linseră roua condensată pe cuticula ciudatei plante Welwitschia mirabilis, în ceaţa ce se destrăma încet, văzură la numai cîţiva metri depărtare fîşiile paralele de

beton ale unei imposibile autostrăzi.

Se repeziră şi, în genunchi, pipăiau neîncrezători cu palmele. MacGregor ridică ochii spre tovarăşul său:

— Damned! Cum e posibil? Unde sîntem?!...

Ludwig nu răspunse. Cunoştea zona din survolările aeriene, avea întipărită în memorie, ca şi celălalt de altfel, imaginea hărţilor pe care le folosiseră zi de zi. Nu se rătăciseră, şi totuşi, şoseaua asta nu putea să existe în lungul deşertului Namib...

Amîndoi zăriră odată un vehicul strălucitor ce se apropia cu repeziciune.

— Un automobil! răcni Ludwig sărind în picioare şi fluturîndu-şi mîinile deasupra capului.

O maşină curioasă opri silenţios în faţa lor, o portieră translucidă se deschise şi un negru tînăr, zvelt, coborî privindu-i cu nesfîrşită uimire:

— Ce-i cu voi?! De unde veniţi? întrebă el într-o afrikaans cu accente surprinzătoare.

Se apropiară de el, iar MacGregor ceru cu voce gîtuită:

— Apă! Dă-ne puţină apă...

Băiatul se repezi spre interiorul maşinii şi reveni cu patru recipiente cu conţinut portocaliu. Băură. Limonada fortifiantă le dădu puteri sporite:

— Hai, negrule, ne duci şi pe noi?

— Unde? şopti tînărul cercetînd cu teamă înfăţişarea celor două arătări în zdrenţe, cu bărbi şi plete încîlcite din care se zăreau doar ochii sălbatici, injectaţi de suferinţă.

— Spre cel mai apropiat post de poliţie sau spre cea mai la îndemînă bază militară...

Tînărul se urcă la locul său şi, acţionînd un mecanism, basculă vertical portierele din spate. Cei doi bărbaţi se instalară şovăitori în fotoliile ce le îmbrăţişară elastic trupurile obosite, capota se etanşeiză şi vehiculul demară lin.

Bordul neobişnuit, absenţa volanului, îi intriga tot mai mult pe foştii piloţi de elicopter, iar tînărul negru, în cămaşa sa albă cu mîneci scurte, părea din cale afară de firav, aşa cum stătea pe locul său din faţă. Îşi cerceta pasagerii cu coada ochiului şi în cele din urmă, ezitînd, făcu un contact pe pupitrul de comandă şi rosti repezit vreo două fraze în dialectul bantu. Un monitor de bord prinse viaţă redînd imaginea unui bărbat de culoare, purtînd un chipiu înalt şi un bluzon cu epoleţi nedesluşiţi, care răspunse pe un ton relaxat cîteva cuvinte.

Mai multe clipe după convorbire, perplecşi, cei doi încercară să înţeleagă ce se petrece, după care MacGregor mormăi în barbă:

— Cu cine-ai vorbit, băiete?

— Cu poliţia rutieră...

— O.K.!

După mai puţin de un sfert de ceas, văzură venindu-le în întîmpinare la mică înălţime un aparat de zbor ce aducea cu o uriaşă broască ţestoasă. Tînărul îşi opri maşina cu un puternic oftat de uşurare în faţa aerodinei care bloca acum şoseaua. Trei negri înalţi, în uniforme uşoare, cafenii, se apropiară cu pas elastic. Ludwig şi MacGregor coborîră greoi şi cu inimile strînse.

— Cine sînteţi? întrebă unul dintre poliţişti, care părea să fie şeful celorlalţi, privindu-l insistent pe scoţianul care bolborosea nişte înjurături în barba-i roşcovană, încîlcită şi murdară.

Tovarăşul acestuia se simţi obligat să răspundă:

— Sîntem piloţi din forţa specială aeropurtată a colonelului Schröeder, unitatea 21, cu baza la Groot Fontein...

— Aha!

— ...Şi dorim să fim cît mai rapid transportaţi la cea mai apropiată bază aeriană, completă copilotul cu glas obosit, încercînd să descifreze semnificaţia treselor necunoscute de pe epoleţii bărbatului din faţa lui.

— Bine, desigur... mormăi acesta privindu-l îngîndurat. Eu sînt locotenentul de poliţie N'dola. Veţi veni cu noi!...

La bordul celui mai ciudat aparat de zbor din cîte văzuseră pînă atunci, Ludwig şi MacGregor căzură într-o toropeală abulică. La un moment dat, locotenentul îl scutură de braţ pe cel dintîi şi-l întrebă parcă cu indiferenţă:

— Veniţi din misiunea Wandoo?

— Da, da! se grăbi acesta să răspundă. Ne tîrîm de cîteva luni... A fost un dezastru, acolo... Un dezastru inimaginabil!

— Ooo! Pasărea! şuiera MacGregor cu ochii înceţoşaţi de o spaimă fără nume.

Aterizară pe terenul gazonat din faţa unui şir de pavilioane mici, cochete, înconjurate de un brîu vegetal care, aşa cum desluşi Ludwig cu ochi de profesionist în timpul manevrelor de aterizare, era înconjurat la rîndul lui de un gard şi de posturi de pază.

Coborîră cu toţii şi se îndreptară în grup spre singura clădire cu două nivele. La cîţiva paşi de uşă, Ludwig Repka se opri şi, întorcîndu-se spre

locotenentul N'dola, spuse cu tulburare în glas:

— Domnule, cred că am ghicit... Cîţi ani au trecut de cînd ne-am executat misiunea?

Locotenentul ezită o clipă, apoi se hotărî:

— Optzeci şi doi de ani! Iar Namibia e independentă încă din secolul trecut. Vă veţi obişnui cu gîndul... Şi pentru noi e inexplicabil ce s-a întîmplat cu dumneavoastră... În ultimii patru ani am reperat nouăsprezece cazuri.

— Optzeci şi doi! Doamne Dumnezeule, cum se poate una ca asta?! se lamentă Ludwig, în timp ce MacGregor, lovind cu pumnul său păros în canatul uşii de care îşi sprijinise fruntea, striga cu voce gîtuită:

— Asta-i răzbunarea păsării Wandoo! Răzbunarea Păsării Rok a coloranţilor!...

— Gura, soldat! se auzi atunci glasul tunător al **Hienei.**

Cei doi înlemniră. În cadrul uşii stătea chiar temutul colonel Schröeder.

— Gura! repetă el, apoi duse conspirativ degetul la buze: Şşşşt! E o mistificare comunistă aici! E mîna ruşilor, le mai spuse el în şoaptă, clipind semnificativ din ochiul drept, după care se repezi printre cei doi piloţi, ocoli cu dexteritate grupul poliţiştilor şi cu mîinile larg desfăcute începu să alerge peste gazonul verde, imitînd uruitul motoarelor de avion, păcănitul elicopterelor şi răpăitul rafalelor de mitralieră.